

ipsius Sanctitatis Suae mandato iidem Ordinarii monentur, ut per totam suam diocesim, ac praesertim iis locis, qui a Civitate, et Cathedrali sede longius remoti sunt, Pœnitentiariorum, aliosque Sacerdotes constituent, ac delegent, quibus facultatem absolvendi a casibus sibi reservatis, concedant, ita ut his quoque liceat eandem aliis Confessariis, si opus sit, etiam viva voce impertiri: idque maxime in solemnioribus, et praecipuis annifestivitatibus, ut peccatores, quibus obvia, et facilis fuerit huiusmodi Sacerdotum copia, ad peragendam confessionem alliciantur, quia alioquin plerique, vel ob id ipsum omittere possent, si necesse haberent, Pœnitentiæ ministros, quibus indigent longius quærere. In eam igitur curam, quantum in se erit, sedulo incumbet illustriss. Amplitudo vestra, ut hæc omnia ex Sanctitatis Suae et Sacrae Congregationis mente debita executioni mandentur, ea diligentia, eoque zelo ubique adhibito, quam optimus quisque pastor erga animarum sibi creditarum salutem præ se ferre debet. Ut autem apud se, Successoresque suos perpetuum extet monumentum, quid hic circa totam hanc reservandirationem deliberatum sit, dabit operam, ut hæc litera una cum ipso decreto, ac declaratione in publicis suarum Curiarum Episcopaliū actis integræ describantur. Eas vero cum primum acceperit, dignabitur facere nos ea de re certiores, missuros postea quantum citius fieri poterit, expetitur novæ reservationis indicem ex præscripto huiusce mandati confectum. Quæ omnia mandante ipsa Sacra Congregatione ego Illustr. Dominationi vestrae scripsi, Deum precatus ut eandem quam diutissime incolumem tueatur. Romæ die 26 Novembris 1602. Dignabitur etiam amplitudo vestra Illustrissima operam dare, ut Prælati inferioris Ordinis exemptis, seu nullius Diocesis, si qui sint in sua Provincia, innotescat decretum hisce literis inclusum, tum etiam hæc reliqua, quæ ei scribuntur super casuum reservatione. Illustriss. et Reverendiss. Dominationis vestrae humiliatus servus.

» Alex. Card. Flor. »

(12. Postremo ex propositionibus num. 12, et 36, ab Alexandro VII. damnatis confirmari non potest Natalis Alexandri opinio de interdicta generatim Regularibus absolvendi a censuris, et casibus Apostolicæ Sedi reservatis facultate. Nam in prima de solis casibus Episcopis reservatis sermo fit, in alia de casibus absolvendi in Tridentino Concilio adempta Regularibus potestas fuit, nec deinde a Romanis Pontificibus restituta. Quanto autem jure damnatæ ab Alexandro VII. propositiones illæ fuerint, præter alios Milante in Exercitationibus in easdem propositiones ostendit.

(13. Igitur Passerinus cum quæst. cit. art. 1, Observat. 1, num. 425, seqq. pluribus ostendisset, a Regularibus, absolvi non posse suos pœnitentes sæculares a Casibus Bullæ Cœnæ, Observat. secunda num. 440, seqq. hæc scribit: « Loquendo autem de casibus extra Bullam Cœnæ, Papæ reservatis: primo

distingui debent Regulares intra, vel extra Italiam, aut in Italia extra Urbem existentes. Nam pro Religiosis intra Italiam existentibus, sed extra Urbem, revocata fuerunt privilegia pro aliqua parte, nimirum quantum ad quinque casus in Decreto Clem. VIII. supra col. 951, relato recensita, scilicet casus violationis Immunitatis Ecclesiasticæ in terminis Constit. Gregorii XIII. Violationis clausuræ monialium ad malum finem. Provocantium, et pugnantium in duello juxta Decretum Concil. Trident. et Constit. Gregorii XIII. Injicientium manus violentas in Clericos juxta Canonem: *Si quis suadente* 17, q. 4, ac juris dispositionem. Simoniæ realis scienter contractæ, et confidentiæ beneficialis. Demptis igitur his quinque casibus ab aliis casibus Papæ reservatis etiam intra Italiam, possunt Regulares, quibus superiora privilegia concessa sunt, vel in eis communicant, ab aliis casibus Papæ reservatis absolvere. Hæc tamen prohibitio nec in Italia extenditur ad Urbem, ut patet ex decreto relato col. 951, ibi per universam Italiam extra Urbem degentibus. Et ita notarunt Peyr. concl. 1, ad Constitut. 1 Julii II, § 32, num. 62. Lezana part. 1, cap. 19, num. 16; Aluisset, num. 20. Quod vero ait Anton. a Spiritu Sancto d. disp. 3, num. 23, revocationem præfatam et exceptionem illorum quinque casuum nec nocere Regularibus intra Italiam, si alias decretum non fuit ab eis acceptatum, nec intimatum, nec promulgatum, supponit falsa principia; vel scilicet, quod lex Ecclesiastica dependeat a subditorum acceptatione, vel quod non sufficiat intimatio, et promulgatio juxta stylum Romanæ Curia exsecuta. Religiosi vero extra Italiam habent facultatem non limitatam per illos quinque casus, ut habetur nedom ex d. decreto Clementis VIII, sed ex decreto Urbani VIII, supra col. 952, relato, unde ipsi possunt absolvere, sicut poterant ante illa decreta, ab omnibus casibus Papalibus in Bulla Cœnæ non contentis. Lezana d. cap. 19, num. 16; Antonius a Spiritu Sancto ubi supra, num. 33; Diana part. 6, tract. 4, res. 53; Nald. Bord. Sancti Merola, Delbene, Vidal. apud d. Anton. de Spir. Sanct. Peregr. in compen. v. *Absolutio* § 1. Barbosa in sum. v. *Absolutio* num. 7; Tambur. p. 2, disp. 16, q. 13, num. 112. Et nihilominus advertendum, quod quantum ad casus, qui reservantur Papæ post concessa privilegia, si in huiusmodi reservatione derogatur sufficienter privilegiis Regularium, non possunt ipsi ab eis absolvere. Ita non possunt Regulares in vi privilegiorum absolvere ab excommunicatione lata in Constit. *Æterni Patris* Gregor. XV, pro eligendo Pontifice juxta formam ibidem statutam: quia Pontifex reservando sibi illam excommunicat. derogat facultati a Tridentino concessæ Episcopis sess. 24, cap. 6, pro casibus occultis, et Regularium privilegiis, ideo nec Episcopi nec Regulares ab ea absolvere possunt, ut late probat Diana part. 12, de colloc. Card. resol. 26. Regulares etiam posse absolvere a casu duelli intra terminos Constit. Clem. VIII, quia hic casus

non est numeratus intra illos quinque, quia ibi solum excipitur casus duelli in terminis Concil. Trident. et Gregorii XIII, dixerunt Peyr. ad Constit. 1 Julii II, § 32, num. 64, Tambur. p. 2, disp. 113. Ubi n. 114, quod pariter possunt absolvere ab excommunicatione lata contra mulieres ingredientiæ monasteria virorum prætextu privilegiorum, vel ingredientiæ monasteria monialium, non ad malum finem: quia inter illos quinque casus reponitur ingressus in monasteria monialium ad malum finem. Et tandem circa huiusmodi casus Papales, seu contentos in Bulla Cœnæ considerandum, quod licet Gaspar Hurtado, disput. 11, de pœnit., arbitretur huiusmodi casus esse reservados ratione enormitatis, tamen communis sententia est, ut censeantur reservati ratione censuræ. D. Anton. 3 p., tit. 17, c. 11. Cajet. in sum., v. *Casus*. Navar. c. 27, num. 254. Armilla, v. *Casus*. Duar. et Casar. quos sequitur Aluisset ubi supra num. 21. Quod et esse de jure affirmat Suarez 4, disput. 26, sect. 2, concl. 2. Unde est, quod ubi casus sit talis, quod peccator non incurrit censuram, non est reservatus. Ab incurso autem censuræ excusant ignorantia, maxime ubi censura lata est contra temere agentes, aut praesumentes, aut scienter violantes legem, in quo casu etiam ignorantia cum bona fide excusatur. Excusatur etiam oblivio, et inadvertentia, et in deliberatio actus, et si actus non fuit consummatus. » Confer Billuart. de Sacram. Pœnit. Dissert. 6, art. 7, in resp. ad quæst. 5, tum Clementis XI Decretum ab Auctore nostro allatum verb. *Absolvere*, *Absolutio* art. 1, num. 47, in quo recensentur casus, a quibus Confessarii tam Sæculares quam Regulares in Urbe absolvere non possunt Pœnitentes extra mortis articulum.

(14. Ne quid autem desit, quod ad hanc controversiam, quam explicandam suscepi, pertinere videatur, subjiciam quæ Cuniliati de Sacramento Pœnitentiæ § 12, num. 6 et 7, tradit. Hæc igitur habet: « Demum inquisitione dignum videtur, num Privilegiati possint absolvere ab aliis casibus, quos sibi reservarunt Romani Pontifices, post Decreta Clementis VIII et Pauli V, ac deinceps sibi reservabunt, si non pertineant ad S. Inquisitionis Officium, et ad Congregationem de Propaganda fide, etc., quemadmodum in supra laudata Constitutione Urbani VIII, *Sicut accepimus* statutum est. Pater Dominicus Viva supra propositionem XII Alexandri VII, ex verbis Decreti Pauli V: « Ac insuper ut « nulli ex Sacerdotibus, quibuscumque privilegiis, indulgentiis, ac facultatibus suffultis, « ab excommunicationibus, vel a casibus, « Sedi Apostolicæ reservatis, ... præterquam « in mortis articulo, absolvere audeant, vel « præsumant, » deducit sublata omnino Privilegiatis facultatem absolvendi ab huiusmodi casibus; clausula namque illa *Insuper*, ait ille, videtur indicare novam dispositionem legislatoris, ab antiquis distinctam, ex capit. *Statum*, § *Insuper de Rescriptis* in 6, atque adducit pro sua opinione Florum, et Bordonum apud Dianam p. 8, Tract. 7,

respons. 71. Idem docet Pater Casnedi tom. 3, disp. 30, n. 58; ex verbis Decretorum Clementis VIII. Idem tenet Cardinalis Petrus t. 5. Constitutionum Apostolicarum, super Constitutionem XIX Sixti IV, n. 15, et pro eadem sententia affert Pellicionum quæst. 7, cap. 2, § *dico quarto*; et cap. 3, § *respondeo*: Matthæcium de Officialibus Curia, cap. 2, n. 11 et 12, Barbosam p. 3, de potestate Episcopi, alleg. 5, ad Concil. Trident. cap. 1, et P. Viva supra relatum. Passerinus noster de statibus Hominum quæst. 187, art. 1, Observatione 2, n. 443, advertit, quod quantum ad casus, qui reservantur Papæ post concessa Privilegia, si in huiusmodi reservatione derogetur sufficienter privilegiis Regularium, non possunt ipsi ab illis absolvere: ita non possunt Regulares in vi privilegiorum absolvere ab excommunicatione lata in Constitutione *Æterni Pastoris* a Gregor. XV, 1621, die 14 Novembris, edita contra violantes statuta circa electionem Romani Pontificis. Rursus idem Passerinus Observatione 3, n. 452, docet, ex Constitutione Urbani VIII, ad derogandum privilegiis Regularium, nullam specialem derogationem esse necessariam. Rotarius tom. 3 Theologiæ Regularium de Sac. Pœnit. cap. 1, punct. 9, num. 8, ait: laudati Auctores, nempe Lezana, Passerinus, Naldus, Antonius a Spiritu Sancto, Diana, Barbosa, et alii advertunt, quod si Papa aliquem casum sibi reservaret, hic virtute privilegiorum non posset a Regularibus absolvi. Hinc mihi mirum est, quomodo P. Lucius Ferraris, vir alioquin doctissimus, in sua Bibliotheca Canonica verbo *Absolutio* concedat universim Regularibus facultatem absolvendi a casibus Papæ reservatis; et deinde verbo *Complex*, excipiat casum, absolventis complicem in peccato contra sextum præceptum; et verbo *Sollicitatio* excipiat casum, falso accusantium Sacerdotes de sollicitatione, et procurantium ut accusentur; et verbo *Eleemosina*, casum illorum, qui Missas celebrare faciunt minori eleemosina, parte ejusdem sibi retenta, cum eadem sit ratio istorum quam cæterorum; unde vel nec isti sint excipiendi, vel una cum istis etiam alii excipi debeant. Novissime de Regularium Privilegiis librum edidit Romæ Fr. Didacus ab Aragonia, et in Tractatu 6, cap. 5, num. 1, plures casus recenset, a quibus Regulares absolvere nequeunt, quamvis non contineantur in Bulla Cœnæ Domini, neque in Decretis Clem. VIII, unde inferendum videtur, saltem non apparere fundamentum, cur aliqui excipiantur, alii vero non, ac proinde tuto ad praxim deduci non posse illorum Theologorum sententiam, qui facultatem Regularium extendere student ad omnes casus Pontifici reservados, præter illos, circa quos derogatum fuisse illorum privilegiis certissime ostendimus. Casus itaque Papales, circa quos verum duco, Regulares absolvere non posse, quique post Clem. VIII decreta, soli pontifici reservantur, præter illos quos supra recensuimus, sunt sequentes. Primus: De-

primentes, et impugnantes opinionem, asserentem B. Virginem sine originali labe conceptam: et vicissim contrariam opinionem damnantes hæresis, peccati mortalis, aut impietatis: Alex. VII, in Constit. *Sollicitudo*, die 8 Septemb. 1661. Secundus: Romana Curia Officialibus, aut Judicibus, sive Romæ, sive quocumque loco, in quo dictam Curiam esse contigerit, dantes, recipientes, permittentes, deponentes mediate vel immediate aliquid, quodcumque illud sit, pro justitia, vel gratia, vel in spiritualibus, sive in temporalibus, et mixtis. Alex. VII, Constit. *Inter gravissimas*, 2 Maii 1656. Tertius: Audentes quovis modo docere, tueri, aut ad praxim deducere opinionem asserentem, posse privilegiatos Bulla Cruciatæ eligere confessarium non approbatum ab Ordinario loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, et confessarios eligunt. Innoc. XII, Const. *Cum sicut non sine*, 19 April. 1700, quæ confirmata fuit a Benedicto XIV, anno 1744. Quartus: Carthusiensium Monasteriorum Superior, vel alius ejusdem Ordinis Monachus, sive quælibet alia persona, quæ permittere audeat vesci carnibus, vel eisdem uti in Monasteriis ejusdem Ordinis, sive publice, sive secreto. Clem. XI, Constit. *Ex injuncto*, 11 Maii 1712. Quintus: Missarum elemosinas qui accipiunt abundantiores, et in minori summa conferunt celebrantibus: et Laici quidem seu Sæculares excommunicationis pœnam, Clerici vero, sive quicumque Sacerdotes pœnam suspensionis ipso facto incurrunt. Benedictus XIV, Constit. *Quanta cura*, 30 Junii 1741, quam supra retulimus cap. 3, de Eucharist. Sacrament., § 14, num. 2. Sextus: Absolvens extra casum mortis, et deficiente tunc quocumque alio confessario (etiãsi approbatus non fuerit), personam complices contra sextum Decalogi præceptum, nisi adsit periculum seipsum infamandi, aliisque malam sui suspensionem ingerendi Bened. XIV, Constit. *Sacramentum Pœnitentiæ*, 1 Junii 1741, et in declaratione, seu Constit. *Apostolici muneris* 8 Febr. 1745, de qua suo loco locuti sumus. Septimus: Confessarios innocentes apud Ecclesiasticos Judices falso sollicitationis ad turpia, qui insimulat. Bened. XIV, in laudata Constit. *Sacramentum Pœnitentiæ*. Octavus: Clausuram Monasteriorum quorumcumque Religiosorum virorum Fœminæ violantes, quæcumque illæ sint, et quocumque prætextu; exceptis Fundatricibus, quæ tamen primo habeant privilegium Pontificium nominatum, et signatum; secundo, ostensum Ordinario, et ab eo recognitum; tertio, ad ingrediendam dumtaxat Ecclesiam positam intra claustra. Benedict. XIV, Constit. *Regularis disciplina*, 3 Januarii 1742. Nonus: Audentes sive pro se, sive pro aliis temere uti facultatibus vel a Romanis Pontificibus concessis ingrediendi monasteria monialium; quas quidem facultates omnes, quæcumque sint, revocat, et irritas declarat Benedict. XIV, Const. *Salutare*, 3 Januarii 1742. Decimus: Edentes, aut publicantes quæcumque confutationem aut interpreta-

tionem Decreti editi circa diminutionem Festorum: secundo, typis imprimentes, vulgantes, seu alia quacumque ratione in lucem edentes libros, libellos, relationes, theses, folia, epistolas, vel alterius cujusque generis opera, sive incidenter, sive ex professo de prædicto argumento tractantia: tertio, quæcumque edita sunt iterum prælo subjicientes, et recudentes; pro Laicis est pœna excommunicationis; pro Ecclesiasticis pœna suspensionis a divinis. Benedict. XIV, Constit. *Non multi menses*, 14 Novembr. 1748. Laudatus Didacus ab Aragonia ulterius contendit, nonnisi a Romano Pontifice absolvi posse: primo, revelantes secretum Sac. Romæ Rotæ contra formam Bullæ Urbani VIII. Secundo, revelantes secretum S. Officii, juxta Decretum Clem. XI. Tertio, violantes juramentum quod emittunt Officiales S. Congregationis Rituum, circa Sanctorum Canonizationem. Quarto, violantes interdictum positum a Sede Apostolica. Quinto, tractantes de successore eligendo, vivente Romano Pontifice; et inquirentes per Astrologiam judiciariam de statu Christianæ Religionis, vel de vita, et morte Romani Pontificis pro tempore existentis. Sexto, delinquentes contra Constitutiones de Romani Pontificis electione editas, ut diximus supra cum Passerino. Alii fortasse erunt casus, supra quibus, jure merito vere creditur, quod Regulares careant facultate: sed neque tempus, neque opportunitas permittit ulterius inquirere: propterea studiosus Lector eos requirat, atque hic recensitis adjungat ne nostrum hunc novissimum Tertium artic. longius protrahamus.»

ARTICULUS III.

Quoad varia alia, quæ concernunt confessarium.

(1. Confessarius tenetur conformare se quoad judicium Sacramentale opinioni pœnitentis, si ejus opinio sit vere probabilis, etiam contra propriam opinionem. Unde Confessarius tenetur absolvere pœnitentem alias dispositum juxta sententiam vere probabilem ipsius pœnitentis. Si enim pœnitens bona fide sequatur sententiam, quæ a probatis Auctoribus tamquam tua, et probabilis defenditur, Confessarius vero eam speculative improbabilem censeat, tenetur Confessarius, deposita ac relicta propria opinione, pœnitentem absolvere, quia pœnitens habet jus eligendi opinionem vere probabilem, et ut alias dispositum absolvatur. Sic Sanchez lib. 1, in Decalog. cap. 9, n. 27, et sequent. Cardenas disput. 56, num. 1144, et disp. 17, n. 85; cum communiore Doctorum. Immo Layman lib. 1, tract. 1, c. 5, n. 10, dicit, reprehendendos esse Confessarios qui aliter faciunt: «Reprehendenda, dicit ipse, est quorundam Confessariorum consuetudo, qui veritatem pœnitentem contra propriam sententiam absolvere, eundem ad alium Confessarium ablegant, qui oppositam opinionem probabilem tenet; si enim ille alter absolvere potest, cur non et

tu possis? aut cur tua speculativa persuasio pœnitenti obesse debeat?» Vide tamen ad calcem hujus Artic. Præmonitionem Censoris Theologi. (2. Confessarius nec debet, nec potest absolvere peccatores recidivos, et consuetudinarios, qui crebro peccant contra legem Dei, naturæ, et Ecclesiæ, si nulla in ipsis appareat spes emendationis. Ita communis, post expressam damnationem sequentis propositionis ordine 60. inter damnatas ab Innocentio XI, 2 Martii 1679, ibi: «Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi contra Legem Dei, naturæ, et Ecclesiæ, etsi emendationis spes nulla appareat, nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat se dolere, et proponere emendationem.» (3. Nec potest Confessarius absolvere pœnitentem, qui est in proxima occasione peccandi, quam potest, et non vult dimittere, quinimo directe aut ex proposito quærit, aut ei se ingerit, non excusante, quod illa occasio mutuam conferat utilitatem: Sic expresse habetur ex propositionibus damnatis ab eodem Innocentio XI, una ordine 61, ibi: «Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur quam potest, et non vult omittere, quinimo directe, et ex proposito quærit, aut ei se ingerit,» et altera ordine 62, ibi: «Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrit.» (4. Nec potest Confessarius absolvere pœnitentes, quos cognoscit, culpabiliter ignorare Mysteria Fidei, et præcipue illud Sanctissimæ Trinitatis, et Incarnationis Christi Domini; ita expresse idem Pontifex in propositione damnata ordine 64, ibi: «Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum Fidei, et etiãsi per negligentiam etiam culpabilem nesciat Mysterium SS. Trinitatis, et Incarnationis Domini Nostri Jesu Christi.» (5. Nec potest Confessarius in magno pœnitentium concursu ipsos solummodo dimidiata audire et absolvere, sed debet ipsos singulatim integre audire, et nonnisi integre confessos absolvere, et dimittere. Ita etiam expresse habetur ex definitione ipsius Pontificis in propositione damnata ordine 59, ibi: «Licet sacramentaliter absolvere dimidiata tantum confessos ratione magni concursus, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis, seu Indulgentiæ.» (6. Religiosi semel simpliciter approbati possunt in Diœcesi Episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam Paschali, et quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire, absque ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia. De qua tamen Confessione tenentur dicti Religiosi eorundem infirmorum Parochum illico certiore reddere, et hoc potest illis ab Episcopo sub pœna suspensionis a facultate audiendi Confessiones præcipi. Sufficit tamen, ut certioratio hujusmodi, fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam. Sic expresse statuit Clemens X, in Constitutione incipiente *Superna*, et jam antea declaraverat Sacra Congregat. Episcop. et

Regul. sub die 1 Julii 1606, et in una Senogallien. 22 Januar. 1616, et in Anconitana 6 Octobr. 1645. (7. Valde convenit, ut Confessarii extra casum infirmitatis, aut alterius honestæ causæ, nonnisi in Ecclesia audiant Confessiones. Sac. Congreg. Episcop. et Regul. in Neapolitana 29 Martii 1593. (8. Et eadem Sacra Congregatio in una Observant. 16 Sept. 1617, approbavit Ordinarii Constitutionem, qua prohibebatur, quod Regulares non audirent Confessiones Sæcularium in propriis Cellis. (9. Confessarii sine necessitate audire non debent Mulierum Confessiones post crepusculum vespertinum, et ante auroram; Sac. Congr. Episcop. et Reg. in Paduana 21 Januar. 1620. (10. Prohibitionem audiendi Mulierum, puerorumque Confessiones extra Sedem Confessionalem, vel e conspectu, et non interposita crate sub pœna suspensionis ab audiendis Confessionibus laudavit Sac. Congreg. Episcop. et Regul. in Collen. 13 Decemb. 1693, referente Eminentissim. Petruccio, et postea Literis Encyclicis injunxit Congregat. Inquisitionis, 4 Decem. 1694. (11. Confessarii possunt juberi ab Episcopo, ut denegent absolutionem Parentibus notabiliter contumacibus, quoad Filiorum educationem in rebus ad animarum salutem spectantibus, Clemens XI, 16 Martii 1703. Circulari in Litera pluribus in locis Italice impressa, quam utroque idioma conscriptam refert Genettus in Theolog. Moral., tom. 7, in fine, ad Quartum.

ADDITIONES AUCTORIS.

(12. Confessarii caveant, ne pœnitentes, quos noverint ab alio sollicitatos absolvant, nisi prius, sive denunciationem fecerint, vel saltem promiserint se denunciaturus quam primum poterunt; Benedictus XIV, Constit. 20, tom. 1 Bullar., incip. *Sacramentum Pœnitentiæ*.

(13. Confessarii ad turpia sollicitantes denunciandi sunt ab eodem pœnitente; quæ denunciatio fieri debet, etiãsi Confessarius sit simplex sacerdos et jurisdictione careat, etiãsi pariter sollicitationi ipse pœnitens consenserit; etiãsi post ipsam sollicitationem longum jam tempus effluerit; etiãsi sollicitatio fiat a Confessario non pro se, sed pro alio; alioquin pœnitens sollicitatus denunciare detrectans, incapax fit absolutionis. Ibid.

(14. Confessarii ad turpia sollicitantes præter pœnas alias a Jure statutas, perpetuam inhabilitatem incurrunt, ad celebrationem Missæ, ut patet ex seq. Decreto S. Universalis Inquisitionis, allato tom. 2. Bullar. Benedicti XIV, in Append., num. 8.

Feria V. die V. Augusti 1745.

In Generali Congregatione Sanctæ Romanæ, et Universalis inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali, coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Benedicto Divina providentia PP. XIV, et Eminent. ac Reverendiss. S. R. E. Cardinalibus adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus Gene-